

„At det ikke blev til noget med Jytte, skal du alligevel ikke være ked af,“ sagde Meta. „Hun kunde kun have gjort Johannes ulykkelig.“

„Lykkelig eller ulykkelig — det er ikke Hovedsagen! Blot vi gør vor Skyldighed, saa kommer vi altid paa en eller anden Maade i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen. — Naa, men nu kører jeg altsaa!“

Mens han rullede henad Vejen i sin træskoformede Vogn, mindedes han en Sommerdag for længe siden i København, da hans Broder sammen med et Par andre teologiske Studenter rejste til England for at repræsentere danske Akademikere ved et stort kristeligt Verdensstævne. Han kunde endnu tydeligt se ham staa ved Rælingen og svinge sin Hue, mens den store, grimme Kuldamper forsvandt ud gennem Sejlløbet.

Han havde ofte tænkt paa, at han ved den Lejlighed i Grunden havde set den rigtige Johannes for sidste Gang. Da han kom tilbage, var han en anden. Han, der somme-tider havde kunnet virke lidt barnagtig ved sin Overstadighed, var bleven tavs og alvorlig. Han, som havde været saa ubefæstet i Troen, at han flere Gange tænkte paa at opgive det teologiske Studium for at slaa sig paa Sprogvidenskaben, var nu klippefast i sin Beslutning om at blive Præst. Kort Tid efter var det ogsaa, at han ved et politisk Møde, hvor han optraadte som Taler, til almindelig Forbløffelse sluttede med at bekende Troen.

Paa deres broderlige Forhold havde hans Forvandling i lang Tid været uden Indflydelse. Først efter stakels Rosalies Død, og navnlig efter at Meta og han var